Smidstrup. Skrevet i 1986 af Inger Møller Andersen

Jeg kommer til at lade tankerne gå tilbage til smidstrup, til de år børnene var hjemme, der var et fantastisk sammenhold mellem naboer og også sogne fællesskabet (som forøvrigt er ved at opstå igen). Jeg glemmer aldrig vore naboer, da vi arriverede i Smidstrup i 1947. Nabokonerne Marie og Emilie stod med smørrebrød til os vildt fremmede mennesker, det gjorde godt, de tog vores børn til sig først Henning, der var jo Inge Rosenløve (præstens datter) og Sigrid (forpagterens datter) 17 år, de var så søde. .
Senere blev der mange lejligheder, hvor vi mærkede hjælpsomhed, da Arne blev født og jeg måtte i sengen på grund af stærke blødninger, måttet røre mig til, så var naboerne der, lavede mad, stoppee strømper osv. senere fik vi ung pige da Poul og Grete kom, men jeg brækkede mit ben og lå på sygehus i 8 uger også fordi min blodprocent var nede på 50, så den skulle op på 80 inden jeg fik lov at komme hjem, men da jeg kom hjem flagede de alle i vores lille afdeling og Marie og emilie stod og tog imod med varm kringle og kaffe, ja da græd jeg af glæde og taknemmelighed, hvor ville verden være bedre, hvis vi alle var som de. Ja landsby og landmiljøet var godt dengang, vi havde en dejlig flok vi mødtes med til foredrag og fester, hvor også vores børn var med, de kom sammen i hjemmene så længe de var hjemme. Vi ældre mødtes ofte hos hinanden til kaffe og så kom sangbogen frem, det var dejligt, vi ses da også endnu i 1985. Ungdomsforening og gymnastikforening var jo vores tilholdssted, det blev slået sammen senere, det kneb pludselig at samle folk til foredrag, da de gode tider kom efter krigen.
Det var også altid dejligt, når nogen skulle ud at rejse eller på ferie, så stod vi og vinkede farvel og ønskede hinanden god tur. vi kom hinanden meget ved.